

[Stavad]

positive virkninger, som renteaftgiften havde, og at vi i fællesskab sender meget klare signaler ud til befolkningen om, at der ikke er plads til et øget forbrug i de nærmest kommende år. Den merproduktion, vi i fællesskab kan skaffe, skal bruges til investeringer og til at standse gældssætningen.

Vi beklager meget, at det på trods af gennemarbejdede forslag fra Socialdemokratiet ikke er lykkedes at få afgiften på forbrugsrenter ophævet i sammenhæng med omlægning i vores skattesystem. Det tror vi samfundsøkonomisk ville have været klogere og bedre.

Vi beklager også, at renteaftgiften ophæves på et tidspunkt, hvor regeringen lukker nogle milliarder kroner yderligere ud i forbrug og dermed forstærker den risiko, der der for, at afskaffelse af renteaftgiften kan give et øget lånefinansieret forbrug. Det har vi hverken behov for eller råd til.

Jeg håber, at renteaftgiftslovens korte, men ikke særlig glørværdige historie må lære et samlet Folketing, når vi vi vedtager love herinde, bør grænsen for, hvad vi accepterer, ikke være, hvad edb-maskinerne kan magte, men hvad menneskenes børn kan forstå. Her har vi altså haft en lovgivning, som hverken kunne forstås af mennesker eller magtes af edb-maskinerne.

Jeg håber også, at det lærer os, at man ikke lukker sig inde bag lukkede glasdøre i Statsministeriet uden at lade sig forvirre af, hvad der foregår i udvalgsarbejdet. Havde man lyttet til det udvalgsarbejde, der var tilbage i 1986, og det udvalgsarbejde, der har været hen af vejen, tror jeg, at mange ulykker havde været undgået.

Jeg skal hilse med tilfredshed, at vi slipper af med et administrativt monster, som ingen af os kan leve med. Men jeg beklager, at det ikke sker i en sammenhæng, hvor vi forhindrer, at det lånefinansierede forbrug risikerer at blive øget, hvad vi har ikke har råd til.

Aagaard (KF):

Jeg skal blot i fortsættelse af det, hr. Stavad var inde på, gøre nogle enkelte bemærkninger her ved tredjebehandlingen.

Der er for os ingen tvivl om, at renteaftgiften har haft en stor samfundsøkonomisk virkning. Borgerne er blevet beviste om, hvad det reelt koster at stifte forbrugsgæld.

Jeg tror også, at man allerede i dag har forstået betydningen af, hvad opsparing betyder, før et eventuelt forbrug iværksættes. Det er forhold, som efter vor opfattelse på afgørende vis har vendt udviklingen i en rigtig retning.

Derfor betragter vi det som en fornuftig handling at ophæve loven ikke mindst med baggrund i de store problemer, der har været med at administrere loven, hvad hr. Stavad også var inde på.

Når dette er sagt, vil vi også gerne fra konservativ side understrege, som jeg gjorde det ved førstebehandlingen, at tiden bestemt ikke er inde til at øge hastighedsgræsen for det private forbrug. Jeg synes, at finanslovdebatten i går med al tydelighed afslørede dette. Derfor er der stadig væk behov for incitamenter til en øget opsparing. Derfor er vi særdeles glade for de tilkendegivelser, regeringen er kommet med, om, hvad man for tiden overvejer at komme med af initiativer for opsparingen.

Vi siger blot fra konservativ side: Vent nu ikke for længe, kom hurtigt med forslag, som opmuntrer til og præmierer opsparing. Det kan være på områder som boliger, uddannelse, pension og til forbrug i øvrigt.

Sker det, tror vi ikke, at der i det nye år bliver behov for nye forbrugsbegrænsende foranstaltninger, og en ny stor vækst i privat gødsætning kan forhindres. Det skal være vor opfordring til regeringen her ved tredjebehandlingen.

Jens Thoft (SF):

Først en kort kommentar til hr. Aagaard.

Hvad er det, der er sket siden sidste onsdag? Sidste onsdag, da man behandlede SF's beslutningsforslag nr. B 29, var det et bekymrende signal at udsende til regeringen, hvis man ville ophæve renteaftgiften for 1987 og 1988 – vi ville dog beholde den fremover – så det kunne regeringspartierne, herunder hr. Aagaard, ikke tilslutte sig. Jeg ved godt, det var fru Else Theill Sørensen, der holdt talen, men det var på vegne af hr. Aagaard. Han må naturligvis stå ved, at det var ham, der havde skrevet den.

Hvad er det, der er sket, siden befolkningen pludselig ved et mirakel har set lyset og erkendt, at nu er det forkert at foretage forbrug med lånte midler? Hvad er det for et mirakel, der er hændt?

Til hr. Stavad vil jeg sige, når han konstaterer, at Folketinget anstændigvis ikke kan opret-